TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2007 m. sausio 16 d.*

Byloje C-265/05

dėl *Cour de cassation* (Prancūzija) 2005 m. birželio 21 d. Sprendimu, kurį Teisingumo Teismas gavo 2005 m. birželio 27 d., pagal EB 234 straipsnį pateikto prašymo priimti prejudicinį sprendimą byloje

José Perez Naranjo

prieš

Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann, C. W. A. Timmermans ir A. Rosas, R. Schintgen, P. Kūris, E. Juhász (pranešėjas) ir J. Klučka, teisėjai J. N. Cunha Rodrigues, U. Lõhmus, E. Levits, A. Ó Caoimh ir L. Bay Larsen,

* Proceso kalba: prancūzų.

generalinis advokatas L. A. Geelhoed,
posėdžio sekretorė K. Sztranc-Sławiczek, administratorė,

atsižvelgęs į rašytinę proceso dalį ir įvykus 2006 m. birželio 20 d. posėdžiui,

išnagrinėjęs pastabas, pateiktas:

— J. Perez Naranjo, atstovaujamo advokato *SCP Thomas-Raquin ir Benabent*,

— *Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie*, atstovaujamos advokato J.-A. Blanc,

— Prancūzijos vyriausybės, atstovaujamos G. de Bergues ir O. Christmann,

— Ispanijos vyriausybės, atstovaujamos I. del Cuvillo Contreras ir A. Sampol Pucurull,

— Italijos vyriausybės, atstovaujamos *avvocato dello Stato* I. M. Braguglia, padedamo G. Aiello,

— Suomijos vyriausybės, atstovaujamos T. Pynnä,

— Jungtinės Karalystės vyriausybės, atstovaujamos C. White, padedamos *barrister* T. de la Mare,

— Europos Bendrijų Komisijos, atstovaujamos D. Martin ir M.-J. Jonczy,

susipažinęs su 2006 m. liepos 13 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Prašymas priimti prejudicinį sprendimą susijęs su 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims, savarankiškai dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje, iš dalies pakeisto ir atnaujinto 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 118/97 (OL L 28, 1997, p. 1, toliau – Reglamentas Nr. 1408/71), 4 straipsnio 2a dalies, 10a straipsnio, 19 straipsnio 1 dalies, 95b straipsnio bei IIa priedo išaiškinimu.

2 Šis prašymas pateiktas nagrinėjant ginčą tarp J. Perez Naranjo ir *Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie* dėl pašymo išmokėti jam papildomą pašalpą (toliau – papildoma pašalpa) iš Nacionalinio solidarumo fondo (*Fonds national de solidarité*), kuris nuo 1994 m. sausio 1 d. tapo Senatvės solidarumo fondu (*Fonds de solidarité vieillesse*, toliau – Fondas).

Teisinis pagrindas

Bendrijos teisės aktai

3 Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Šis reglamentas taikomas visiems teisės aktams, kurie apima šias socialinės apsaugos sritis:

<...>

c) senatvės išmokas;

<...>“

4 Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnio 2a dalyje nurodyta:

„Šis reglamentas taip pat taikomas specialioms neįmokinėms išmokoms, mokamoms pagal teisės aktus ar sistemas, kitas nei tos, kurios nurodytos 1 dalyje arba neįtraukiamos pagal 4 dalies nuostatas, jeigu tokios išmokos yra numatytos:

a) teikti papildomą, pakeičiantį ar pagalbinį draudimą nuo rizikos, kurią apima 1 dalies a–h punktuose nurodytos socialinės apsaugos sritys arba

b) tik kaip speciali neįgaliųjų asmenų apsauga."

5 Reglamento Nr. 1408/71 10 straipsnio dėl gyvenamosios vietos sąlygos atsisakymo 1 dalies pirmojoje pastraipoje numatyta:

„Jeigu šiame reglamente nenustatyta kitaip, invalidumo, senatvės ar išlaikytinių išmokos pinigais, pensijos dėl nelaimingų atsitikimų darbe ir profesinių ligų bei išmokos mirties atveju, įgytos pagal vienos ar daugiau valstybių narių teisės aktus, negali būti kaip nors sumažinamos, pakeičiamos, sustabdomas ir nutraukiamas jų mokėjimas ar anuliuojamos vien dėl to, kad jų gavėjas gyvena valstybės narės teritorijoje, išskyrus valstybę, kurioje yra įstaiga, atsakinga už išmokų mokėjimą."

6 Reglamento Nr. 1408/71 10a straipsnio 1 dalyje nustatyta:

„Nepaisant 10 straipsnio ir III antraštinės dalies nuostatų, asmenims, kuriems taikomas šis reglamentas, 4 straipsnio 2a dalyje nurodytos specialios neįmokinės išmokos pinigais mokamos tiktai valstybės narės, kurioje jie gyvena, teritorijoje pagal tos valstybės teisės aktus, su sąlyga, kad tokios išmokos yra išvardytos IIa priede. Tokias išmokas moka ir jų išlaidas padengia gyvenamosios vietos įstaiga."

7 Pagal Reglamento Nr. 1408/71 19 straipsnio 1 dalį:

„Pagal darbo sutartį dirbantis asmuo arba savarankiškai dirbantis asmuo, gyvenantis valstybės narės, kitos nei kompetentinga valstybė, teritorijoje, įvykdęs kompetentingos valstybės teisės aktais nustatytas sąlygas teisei į išmokas įgyti, kur reikia atsižvelgiant į 18 straipsnio nuostatas, toje valstybėje, kurioje jis gyvena, gauna:

a) išmokas natūra, kurias kompetentingos įstaigos sąskaita teikia gyvenamosios vietos įstaiga pagal tos įstaigos administruojamus teisės aktus, tartum jis būtų joje apdraustas;

b) išmokas pinigais, kurias moka kompetentinga įstaiga pagal jos administruojamus teisės aktus. <...>"

8 1992 m. balandžio 30 d. Reglamento (EEB) Nr. 1247/92, iš dalies keičiančio Reglamentą (EEB) Nr. 1408/71 (OL L 136, p. 1), kurio 1 straipsniu į Reglamentą Nr. 1408/71 buvo įtraukti minėti 4 straipsnio 2a dalis ir 10b straipsnis, trečioje ir ketvirtoje konstatuojamosiose dalyse numatyta:

„kadangi <...> būtina atsižvelgti į Teisingumo Teismo precedentų teisę, kurioje tvirtinama, kad nacionalinės teisės aktų nustatytas tam tikras išmokas, paisant asmenų, kuriems taikomi tie teisės aktai, grupės, tų teisės aktų tikslų ir taikymo būdų, galima priskirti ir socialinės apsaugos, ir socialinės paramos kategorijoms;

kadangi Teisingumo Teismas nurodė, kad tam tikromis savo ypatybėmis teisės aktai, pagal kuriuos skiriamos tos išmokos, yra panašūs į socialinę paramą tuo, jog poreikis yra pagrindinis jų įgyvendinimo kriterijus ir jog teisės suteikimo sąlygos nėra grindžiamos darbo pagal darbo sutartį arba įmokų mokėjimo laikotarpių sumavimu, nors kitomis ypatybėmis jie mažai skiriasi nuo socialinės apsaugos dėl to, kad toliau nustatytų išmokų skyrimo būdui trūksta veiksmų laisvės ir kad tie teisės aktai gavėjams suteikia teisiškai apibrėžtą padėtį."

9 Reglamento Nr. 1408/71 95b straipsnio „Pereinamojo laikotarpio nuostatos dėl Reglamento (EEB) Nr. 1247/92 taikymo", 9 dalyje numatyta:

„Taikant Reglamento (EEB) Nr. 1247/92 1 straipsnį, prašymas skirti specialią neįmokinę išmoką kaip priedą prie pensijos negali būti atmestas, kai prašymą

pateikia asmuo, įvykdęs sąlygas šiai išmokai gauti iki 1992 m. birželio 1 d., netgi tuo atveju, jeigu atitinkamas asmuo gyvena valstybės narės, kitos nei kompetentinga valstybė narė, teritorijoje, su sąlyga, kad prašymas dėl išmokos būtų pateiktas per penkerių metų laikotarpį nuo 1992 m. birželio 1 dienos."

10 Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede „Prancūzija" nurodyta:

„a) Papildoma pašalpa iš Nacionalinio solidarumo fondo (1956 m. birželio 30 d. Įstatymas)."

Nacionalinė teisė

11 Socialinio draudimo kodekso pagrindinės bylos faktinėms aplinkybėmis taikomos redakcijos L. 815-2 straipsnio pirmoji pastraipa numato, kad „visi Prancūzijos piliečiai, gyvenantys metropolio teritorijoje ar L. 715-1 straipsnyje nurodytame departamente <...>, sulaukę minimalaus amžiaus, sumažinto dėl nedarbingumo, pagal įstatymų ar kitų teisės aktų nuostatas gaunantys vieną ar kelias senatvės išmokas <...>, turi teisę į papildomą pašalpą" kodekse numatytomis sąlygomis.

12 To paties kodekso R. 815-2 straipsnio pirmojoje pastraipoje nustatytas šis minimalus amžius: bendra tvarka – šešiasdešimt penkeri metai, o dėl nedarbingumo – šešiasdešimt metų.

13 Pagal šio kodekso L. 815-2-1, L. 815-7 ir L. 815-8 straipsnius papildoma pašalpa, padengiama institucijų ar tarnybų, kuri mokama iš Fondo lėšų, yra skiriama gavus aiškų suinteresuotųjų asmenų prašymą ir jos dydis turi būti toks, kad bendra šios pašalpos ir pareiškėjo asmeninių lėšų suma neviršytų tam tikrų šiuo dekretu nustatytų ribų.

14 Kaip matyti iš papildomos informacijos, 2006 m. gegužės 8 d. pateiktos Teisingumo Teismo kanceliarijai, atsakant į pastarosios nurodymą, kuris pagal Procedūros reglamento 104 straipsnio 5 dalį buvo pateiktas prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiam teismui, pateikti paaiškinimus, papildoma pašalpa, padengiama iš 1993 m. liepos 22 d. Įstatymu Nr. 93-936 įsteigto Fondo lėšų, papildo pagrindinę išmoką, neviršijant garantuojamos minimalios senatvės pašalpos, ir jai taikoma lėšų kontrolė pagal Socialinio draudimo kodekso R. 815-21–R. 815-32 straipsniuose išdėstytas sąlygas.

15 Pagal to paties kodekso L. 135-1 straipsnio pirmąją pastraipą Fondas padengia senatvės draudimo neįmokines išmokas, gaunamas nacionalinio solidarumo pagrindu. Iš šio kodekso L. 135-3 straipsnio ir rašytinių Prancūzijos vyriausybės pastabų matyti, kad tarp Fondo įplaukų, skirtų jo išlaidoms pagal minėtą L. 135-1 straipsnį finansuoti nuo 1994 iki 2003 m., yra ar buvo visa bendroji socialinė įmoka ar jos dalis ir įmonių solidarumo įmoka bei mažesnę dalį sudarantys 2 % socialiniai mokesčiai; muitai už gėrimus ir draudimo mokesčiai.

16 Bendroji socialinė įmoka yra mokama nuo pajamų iš veiklos ir fizinių asmenų kompensuojamųjų pajamų bei pajamų iš turto, nuo investicinių produktų ir lošimų. Įmonių solidarumo socialinę įmoką ir 2 % socialinius mokesčius atitinkamai sudaro bendrovių, apmokestinamų bendrovių mokesčiu, apyvartos mokestis ir pajamos iš turto ar iš Prancūzijoje gyvenančių fizinių asmenų investicijų.

Pagrindinės bylos aplinkybės ir prejudicinis klausimas

17 1931 m. rugsėjo 27 d. gimęs ieškovas pagrindinėje byloje J. Perez Naranjo yra Ispanijos pilietis. Prancūzijoje jis dirbo nuo 1957 iki 1964 m., o vėliau grįžo į Ispaniją. Nuo 1991 m. lapkričio 1 d. jis gauna senatvės pensiją pagal Prancūzijos sistemą.

18 1997 m. gegužės 28 d. jis *Caisse régionale d'assurance maladie (CRAM) Nord-Picardie* paprašė sumokėti papildomą pašalpą. Atmetus jo prašymą, jis pateikė ieškinį *Tribunal des affaires de sécurité sociale de Lille*, kuris jį atmetė 2001 m. gruodžio 13 d. Sprendimu.

19 Ieškovui pagrindinėje byloje dėl šio sprendimo pateikus apeliacinį skundą, Douai apeliacinis teismas (*Cour d'appel de Douai*) 2003 m. vasario 28 d. Sprendimu jį taip pat atmetė, motyvuodamas tuo, kad Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede aiškiai numatyta papildoma pašalpa priklauso specialių išmokų, vadinamų „specialiosiomis neįmokinėmis išmokomis" kategorijai, kuri, remiantis to paties reglamento 10b straipsniu, nuo 1992 m. birželio 1 d., kurią suinteresuotasis asmuo neįvykdė Prancūzijos teisės aktais nustatytos amžiaus sąlygos, nebetaikoma.

20 Ieškovas pagrindinėje byloje kreipėsi į Kasacinį teismą ir grįsdamas savo kasacinį skundą nurodė, kad papildoma pašalpa nėra nei speciali išmoka, nei neįmokinė išmoka ir kad nusprendęs priešingai dėl vienintelės priežasties, jog ši pašalpa yra aiškiai numatyta Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede, ir nepateikęs jokios analizės dėl šios pašalpos pobūdžio, Douai apeliacinis teismas pažeidė šio reglamento 4 straipsnio 2a dalį ir 10a straipsnį.

21 Tokiomis aplinkybėmis Kasacinis teismas nusprendė sustabdyti bylos nagrinėjimą ir pateikti Teisingumo Teismui šį prejudicinį klausimą:

„Ar Bendrijos teisė turi būti aiškinama taip, kad ginčijama Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede numatyta papildoma pašalpa yra speciali bei neįmokinė ir, remiantis Reglamento Nr. 1408/71 10a ir 95b straipsniais, netaikoma pareiškėjui, kuris negyvena toje valstybėje ir kuris 1992 m. birželio 1 d. neatitiko amžiaus reikalavimo, ar vis dėlto ši pašalpa turi būti suprantama kaip socialinio draudimo išmoka ir, atsižvelgiant į to paties reglamento 19 straipsnio 1 dalį, skiriama atitinkamam asmeniui, atitinkančiam išmokos skyrimo sąlygas, nepaisant to, kokioje valstybėje narėje jis gyvena?"

Dėl priimtinumo

22 Suomijos vyriausybė abejoja, ar pateiktas klausimas priimtinas, motyvuodama tuo, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo sprendime nepakanka teisinių bylos aplinkybių ir kad šiuo klausimu pateiktoje informacijoje yra spragų, todėl ši vyriausybė nemano galinti pateikti pastabas šiuo klausimu.

23 Vis dėlto, Teisingumo Teismui nurodžius, prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas pateikė paaiškinimus dėl nacionalinės teisės aktų. Be to, valstybės narės ir Bendrijų institucijos turėjo galimybę papildyti savo pastabas posėdyje. Šiomis aplinkybėmis Teisingumo Teismas mano turintis pakankamai informacijos, kad galėtų naudingai atsakyti į pateiktus klausimus.

24 Darytina išvada, kad nereikia pripažinti pateikto klausimo nepriimtinu.

Dėl prejudicinio klausimo

25 Savo klausimu prašymą prejudicinį sprendimą pateikęs teismas iš esmės klausia, ar tokia išmoka kaip Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede „Prancūzija“ nurodyta papildoma pašalpa yra speciali neįmokinė išmoka pagrindinės bylos faktinių aplinkybių metu taikomos šio reglamento 4 straipsnio 2a dalies redakcijos prasme. Iš tikrųjų, jeigu taip kvalifikuojama pagal to paties reglamento 10a ir 95b straipsnius, toje valstybėje negyvenantis pareiškėjas, kuris 1992 m. birželio 1 d. neatitiko amžiaus

reikalavimo, negauna šios išmokos, tačiau, jeigu ši pašalpa nelaikoma specialia neįmokine išmoka, ji turi būti mokama atitinkamiems asmenims, kurie šią dieną atitiko amžiaus reikalavimus pagal to paties reglamento 19 straipsnio 1 dalį, nepaisant to, kokioje valstybėje narėje jie gyvena.

26 Teisingumo Teismas jau nagrinėjo papildomos pašalpos perkėlimo galimybę ir nusprendė, kad šios pašalpos mokėjimui taikomas reikalavimas dėl gyvenamosios vietos Prancūzijos teritorijoje yra nesuderinamas su Reglamento Nr. 1408/71 10 straipsnio 1 dalimi (žr. 1987 m. vasario 24 d. Sprendimo *Giletti ir kt.*, 379/85–381/85 ir 93/86, Rink. p. 955, 17 punktą ir 1990 m. liepos 12 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, C-236/88, Rink. p. I-3163, 14 bei 20 punktus).

27 Po šių sprendimų Reglamentas Nr. 1247/92 iš dalies pakeitė Reglamentą Nr. 1408/71, įtraukdamas būtent 4 straipsnio 2a dalį ir 10a straipsnį. Pagal pastarojo straipsnio pirmąją pastraipą 4 straipsnio 2a dalyje nurodytos specialios neįmokinės išmokos mokamos tiktai asmenims, gyvenantiems valstybės narės, kuri moka šias išmokas, teritorijoje.

28 Taigi papildomos pašalpos perkėlimo klausimas turi būti išnagrinėtas atsižvelgiant į šį 10a straipsnį.

29 Iš Teisingumo Teismo praktikos matyti, kad Reglamento Nr. 1408/71 10a straipsnyje numatytos nuo socialinės apsaugos išmokų eksportuotino pobūdžio leidžiančios nukrypti nuostatos turi būti aiškinamos griežtai. Šis straipsnis gali būti taikomas tik išmokoms, atitinkančioms to paties reglamento 4 straipsnio 2a dalyje nustatytas sąlygas, t. y. išmokoms, kurios tuo pačiu metu yra specialios ir neįmokinės ir kurios paminėtos šio reglamento IIa priede (šiuo klausimu žr. 2004 m. balandžio 29 d. Sprendimo *Skalka*, C-160/02, Rink. p. I-5613, 19 punktą ir 2006 m. liepos 6 d. Sprendimo *Kersbergen-Lap ir Dams-Schipper*, C-154/05, Rink. p. I-6249, 25 punktą).

30 Kaip buvo nurodyta šio sprendimo 10 punkte, papildoma pašalpa yra paminėta Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede.

31 Taigi reikia išnagrinėti, pirma, ar ši pašalpa yra speciali ir, antra, ar ji yra neįmokinė.

Dėl papildomos pašalpos specialaus pobūdžio

32 Teisingumo Teismas jau yra nusprendęs, kad speciali išmoka Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnio 2a dalies prasme apibrėžiama pagal jos tikslus. Ji turi pakeisti ar papildyti socialinio draudimo išmoką ir būti socialiniu bei ekonominiu pagrindu pagrįstos socialinės pagalbos pobūdžio bei nustatyta objektyvius kriterijus nustatančiais teisės aktais (žr. minėtų sprendimų *Skalka* 25 punktą ir *Kersbergen-Lap ir Dams-Schipper* 30 punktą).

33 Kalbant apie papildomos pašalpos ir socialinės apsaugos ryšį, akivaizdu, kad ši išmoka, skiriama padidinti socialinio draudimo senatvės pensijas, susijusi su socialine apsauga. Taigi papildoma pašalpa, kuri papildo Reglamento

Nr. 1408/71 4 straipsnio 1 dalies c punkte numatytą senatvės išmoką, taikoma tiems patiems asmenims kaip ir pastaroji ir teisėms į jas įgyti reikalaujama to paties minimalaus amžiaus.

34 Dėl ryšio tarp papildomos pašalpos ir socialinės paramos, kaip generalinis advokatas nurodė savo išvados 36 punkte, šia pašalpa siekiama užtikrinti minimalias pragyvenimo lėšas jos gavėjui, jeigu nepakanka senatvės pensijos. Ji skiriama pensinio amžiaus sulaukusiems asmenims, kurių visos lėšos yra mažesnės nei nacionalinio įstatymų leidėjo nustatytas minimumas. Šios išmokos suma, papildanti gavėjų lėšas iki įstatymais nustatyto lygio, skiriasi, atsižvelgiant į šias lėšas. Taigi pagrindinis vaidmuo tenka asmeniniam poreikiui, tai yra asmeninei finansinei situacijai. Be to, kaip matyti iš prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo pateiktos informacijos, papildoma pašalpa nėra susijusi su jokia sąlyga dėl aktyvumo laikotarpių ar įmokų mokėjimo.

35 Darytina išvada, kad ši papildoma išmoka, kuri vienu metu turi panašumų ir su socialine apsauga, ir su socialine parama, yra mišri ir turi būti laikoma specialia išmoka.

Dėl papildomos pašalpos neįmokinio pobūdžio

36 Dėl papildomos pašalpos įmokinio ar neįmokinio pobūdžio, kaip matyti iš teismo praktikos, lemiamas kriterijus šioje srityje yra realus atitinkamos išmokos finansavimo būdas. Teisingumo Teismas nagrinėja, ar šis finansavimas tiesiogiai

arba netiesiogiai užtikrinamas socialinėmis įmokomis ar valstybės lėšomis (šiuo klausimu žr. minėtų sprendimų *Skalka* 28 punktą ir *Kersbergen-Lap ir Dams-Schipper* 36 punktą). Tačiau šis nagrinėjimas gali pareikalauti detalios ir nuodugnios nacionalinės teisės aktų ir praktikos analizės, kuri nepriklauso Teisingumo Teismo kompetencijai prejudicinio sprendimo priėmimo procedūroje, todėl siekiant priimti galutinį sprendimą reikalingas tolesnis bendradarbiavimas su prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusiu teismu.

37 Šiuo klausimu pirmiausia reikia nurodyti, kaip teigia ir Komisija, kad nors papildomą pašalpą moka ligonių kasos, joms vėliau atlyginama iš Fondo, taigi pastarasis padengia šią išmoką.

38 Be to, reikia pastebėti, kad, kaip matyti iš šio sprendimo 15 punkto, Fondo lėšas iš esmės sudaro bendroji socialinė įmoka ir bendrovių solidarumu pagrįsta socialinė įmoka.

39 Galiausiai, kalbant apie Fondo lėšų pobūdį, ieškovas pagrindinėje byloje ir Ispanijos vyriausybė Teisingumo Teisme ginčija tik bendrosios socialinės įmokos kvalifikavimą kaip apmokestinimą. Darydamas nuorodą į 2000 m. vasario 15 d. Sprendimą *Komisija prieš Prancūziją* (C-169/98, Rink. p. I-1049), ieškovas pagrindinėje byloje mano, jog bendroji socialinė įmoka yra socialinio draudimo įnašas ir todėl papildoma pašalpa yra įmokinė.

40 Taigi reikia nustatyti, ar tokia įmoka, šiuo atveju bendroji socialinė įmoka, turi būti laikoma socialinio draudimo įmoka, ar valstybės lėšomis, neturinčiomis tokios įmokos požymių.

41 Pirmiausia reikia nurodyti, kad byloje, kurioje priimtas minėtas sprendimas *Komisija prieš Prancūziją*, specifinis klausimas dėl bendrosios socialinės įmokos kvalifikavimo pagal Reglamento Nr. 1408/71 4 straipsnio 2a dalį nebuvo nagrinėjamas, o tik buvo siekiama sužinoti, kurioje valstybėje narėje atitinkamas asmuo gali būti apmokestinamas šia įmoka pagal Reglamento Nr. 1408/71 13 straipsnį.

42 Klausimas dėl bendrosios socialinės įmokos pobūdžio minėtos įmokos atžvilgiu konkrečiai susijęs su pajamomis iš veiklos ir kompensuojamosiomis pajamomis, kuriomis Prancūzijoje apmokestinami pagal darbo sutartį dirbantys darbuotojai ir savarankiškai dirbantys asmenys, kurie, kaip matyti iš Teisingumo Teismui pateiktos bylos medžiagos, yra svarbus Fondo, kuris finansuoja papildomą pašalpą, šaltinis.

43 Visų pirma bendroji socialinė įmoka nuo pajamų iš veiklos ir kompensuojamųjų pajamų turi panašumų su bendrosios socialinio draudimo sistemos išmokomis, būtent kiek tai susiję su jos apmokestinimo baze ir jų susigrąžinimo būdu.

44 Be to, Teisingumo Teismas minėto sprendimo *Komisija prieš Prancūziją* 35 punkte nusprendė, kad ši įmoka, priešingai nei mokesčiai, skirti aprūpinti valstybės lėšas bendrais mokesčiais, yra specifiškai ir tiesiogiai susijusi su socialinio draudimo finansavimu Prancūzijoje.

45 Siekiant nustatyti, ar papildoma pašalpa yra įmokinė, ar neįmokinė, bendrosios socialinės įmokos poveikio socialinio draudimo finansavimui nepakanka įrodyti, kad pati papildoma pašalpa yra įmokinė išmoka.

46 Šiuo klausimu reikia išnagrinėti, ar yra nustatomas ryšys, pirma, tarp papildomos pašalpos ir, antra, bendrosios socialinės įmokos nuo pajamų iš veiklos ir kompensuojamųjų pajamų.

47 Kaip matyti iš Teisingumo Teismui pateiktos informacijos, ryšys tarp papildomos pašalpos ir bendrosios socialinės įmokos nuo pajamų iš veiklos bei kompensuojamųjų pajamų neatitinka šios sąlygos.

48 Pirma, matyti, kad Fondas, kuris suteikia pašalpai reikalingas lėšas, pagal atitinkamus nacionalinės teisės aktus yra skirtas neįmokinėms senatvės draudimo pašalpoms, pagrįstoms nacionaliniu solidarumu, tarp kurių papildoma pašalpa sudaro tik nedidelę dalį, padengti.

49 Antra, nors tiesa tai, kad bendroji socialinė įmoka nuo pajamų iš veiklos ir kompensuojamųjų pajamų sudaro pagrindinę Fondo lėšų dalį, vis dėlto šias lėšas sudaro ir kitos įmokos bei mokesčiai, kurių priskyrimas mokesčiams nebuvo ginčijamas Teisingumo Teisme.

50 Trečia, bendroji socialinė įmoka nuo pajamų iš veiklos ir kompensuojamųjų pajamų naudojama ne tik Fondui, bet ir kitoms socialinėms sistemoms finansuoti.

51 Ketvirta, papildomos pašalpos suteikimo sąlygos ir apskaičiavimo būdai nėra nustatyti pagal kokią nors įmoką jų gavėjų atžvilgiu.

52 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, matyti, kad netgi darant prielaidą, jog bendrosios socialinės įmokos dalis, mokama nuo pajamų iš veiklos ir kompensuojamųjų pajamų, labiau turi būti laikoma įnašu, o ne finansavimu iš valstybės lėšų, ryšys tarp įmokos ir papildomos pašalpos nėra pakankamai nustatytas, kad ši pašalpa galėtų būti laikoma įmokine išmoka.

53 Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti šio sprendimo 48–52 punktuose nurodytų elementų tikslumą, kad galutinai nustatytų, ar nagrinėjama išmoka yra įmokinė, ar neįmokinė.

Dėl galimybės taikyti pereinamojo pobūdžio priemones

54 Pagal bendrą taisyklę socialinio draudimo išmokas Reglamento Nr. 1408/71 prasme galima perkelti, tai yra teisės į šias išmokas negali turėti tik asmenys, gyvenantys kompetentingoje valstybėje narėje. Vis dėlto, kaip matyti iš šio sprendimo 27 punkto, šio reglamento 10a straipsnis numato išimtį dėl specialių neįmokinių išmokų pinigais, numatytų to paties reglamento 4 straipsnio 2a dalyje, skiriant šias išmokas tik asmenims, gyvenantiems šios valstybės teritorijoje, jei tokios išmokos būtų numatytos šio reglamento IIa priede.

55 Vis dėlto Bendrijos teisės aktų leidėjas, Reglamentu Nr. 1247/92 įtraukdamas į Reglamentą Nr. 1408/71 10a straipsnį, pirmojo reglamento 2 straipsnyje numatė pereinamojo laikotarpio priemones. Šio straipsnio, kurio turinys 1995 m. gruodžio 22 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 3095/95 (OL L 335, p. 1) iš esmės buvo perkeltas į Reglamento Nr. 1408/71 95b straipsnio 9 dalį, 2 dalis apibrėžia situaciją asmens, gyvenančio kitos nei kompetentinga valstybė narė valstybės narės teritorijoje, kuris nepateikė prašymo dėl specialios išmokos, nors atitiko šios išmokos skyrimo sąlygas iki 1992 m. birželio 1 d., t. y. dienos, kurią įsigaliojo Reglamentas Nr. 1247/92, ir numato, kad šis asmuo nuo šios dienos per penkerių metų laikotarpį gali pateikti prašymą dėl atitinkamos specialios išmokos.

56 Iš to matyti, kad pagal šią pereinamojo laikotarpio nuostatą neturi būti taikoma gyvenamosios vietos sąlyga, nes asmuo, kuris atitiko tokios išmokos kaip papildoma pašalpa skyrimo sąlygas iki 1992 m. birželio 1 d., pateikė prašymą per nustatytą terminą.

57 Pasak prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikusio teismo, ieškovas pagrindinėje byloje, gaunantis Prancūzijos senatvės pensiją nuo 1991 m. lapkričio 1 d., neįvykdo įstatymu nustatytų papildomos pašalpos skyrimo sąlygų 1992 m. birželio 1 dieną. Iš tikrųjų, kaip matyti iš šio sprendimo 12 punkto, ši išmoka gali būti skiriama tik gaunantiems senatvės pensiją asmenims, sulaukusiems 65 m., o dėl nedarbingumo – 60 metų.

58 Komisija remiasi prielaida, kad J. Perez Naranjo galėjo pasinaudoti nagrinėjamomis pereinamojo laikotarpio nuostatomis, jeigu iki 1992 m. birželio 1 d. būtų buvęs įrodytas jo nedarbingumas.

59 Be to, akivaizdu, kad, pirma, 1931 m. rugsėjo 27 d. gimęs ieškovas pagrindinėje byloje 1992 m. birželio 1 d. nebuvo sulaukęs 65 m. ir, antra, jis gavo įprastą Prancūzijos senatvės pensiją, o ne skiriamą nedarbingumo atveju.

60 Kadangi prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nepateikė Teisingumo Teismui tokio klausimo, Komisijos nurodytos prielaidos nagrinėti nereikia.

61 Atsižvelgiant į tai, kas pasakyta, į pateiktą klausimą reikia atsakyti taip, kad tokia išmoka, šiuo atveju Reglamento Nr. 1408/71 IIa priede „Prancūzija“ nurodyta papildoma pašalpa, yra speciali išmoka. Papildomos pašalpos finansavimo būdo nagrinėjimas remiantis Teisingumo Teismui pateikta bylos medžiaga parodo, kad ryšys tarp bendrosios socialinės įmokos ir nagrinėjamos išmokos nėra pakankamai nustatytas, todėl galima daryti išvadą, kad papildoma pašalpa yra neįmokinė. Prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti šio sprendimo 48–52 punktuose nurodytų elementų tikslumą, kad galutinai nustatytų, ar nagrinėjama išmoka yra įmokinė, ar neįmokinė.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

62 Kadangi šis procesas pagrindinės bylos šalims yra vienas iš etapų prašymą dėl prejudicinio sprendimo pateikusio teismo nagrinėjamoje byloje, bylinėjimosi išlaidų klausimą turi spręsti šis teismas. Išlaidos, susijusios su pastabų pateikimu Teisingumo Teismui, išskyrus tas, kurias patyrė minėtos šalys, nėra atlygintinos.

Remdamasis šiais motyvais, Teisingumo Teismas (didžioji kolegija) nusprendžia:

Tokia išmoka kaip 1971 m. birželio 14 d. Tarybos reglamento (EEB) Nr. 1408/71 dėl socialinės apsaugos sistemų taikymo pagal darbo sutartį dirbantiems asmenims, savarankiškai dirbantiems asmenims ir jų šeimos nariams, judantiems Bendrijoje, iš dalies pakeisto ir atnaujinto 1996 m. gruodžio 2 d. Tarybos reglamentu (EB) Nr. 118/97, IIa priede „Prancūzija“ nurodyta papildoma pašalpa yra speciali išmoka. Papildomos pašalpos finansavimo būdo nagrinėjimas remiantis Teisingumo Teismui pateikta bylos medžiaga parodo, kad ryšys tarp bendrosios socialinės įmokos ir nagrinėjamos išmokos nėra pakankamai nustatytas, todėl galima daryti išvadą, kad papildoma pašalpa yra neįmokinė. Vis dėlto prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas turi patikrinti šio sprendimo 48–52 punktuose nurodytų elementų tikslumą, kad galutinai nustatytų, ar nagrinėjama išmoka yra įmokinė, ar neįmokinė.

Parašai.